

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. junija 1890.

Leto XX.

Žena in otrok.

(Po Nik. Lenau-u.)

Soparnega večera sem po leti
Sprehajal se v gorovji peš in sam,
Premišljal, ko je vgašal solnčni plam,
Kaj skušil sem, kaj bodem še na sveti.

Na poti žena me ubožna sreča
In: „Hvaljen Jezus Krist!“ je njen pozdrav,
„Na veke!“ se odzovem, kakor prāv,
V pozdrāvu tem modróst tičī največa.

Za-njó gre dekle majhno, ki se vstraši,
Ko vglēda mene in jej dam rokó,
Z drobivcem kruha vabi za seboj
Telička, ki bi rad bil še na paši.

„Ná, Sivček, pojdi, ná!“ — takó ga vabi,
Takó prīsrčno, mīlo, brez srdú,
Da njenega nedolžnega glasú
Sreć nikoli moje ne pozabi.

Še dolgo, dolgo gledal sem za njima
In tó sem živo čutil vrh gorā:
Le kdor prirodo ljubi in Bogá,
Le tist, noben drug prave sreće nima.

Fr. Krek.

Iz ruske knjige.

Dar deci za Veliko noč.

(Z ruskega preložil Francè S. Lekše.)

III. Resnična, prava molitev.

Mati. Poišči, draga moja, v evangelji sv. Matevža poglavje sedmo ter prečitaj, kar je zapisano v njem.

Hčerka (poiskavši evangelij, čita:) „Prosíte in dalo vam se bo; iščíte in našli boste, trkajte in odprlo vam se bo. Zakaj vsak, kateri prosi, prejme, kateri išče, najde, in kdor trka se mu odpre. Je-li mej vami človek, kateri bi podal kamen njemu, kateri ga prosi kruha? In če za ribo prosi, bo-li njemu dal kačo? . . . Če torej vi, ki ste hudobni, veste vašim otrokom dajati dobre darove, tem bolj daje Oča v nebesih dobro tistim, kateri ga prosijo.“

Mati. No povej mi, o čem govori tu Jezus Kristus?

Hčerka. Jezus Kristus pravi tu, da Oča nebeški daje kristjanom to in toliko, kar in kolikor jim je koristno, kakor dajejo roditelji (stariši) svojim otrokom, kar in kolikor jim je k pridru.

Mati. Takó je, dete moje! Ali Jezus Kristus nas tu ob jednom tudi nič, česa je prositi deci roditelje in kristjanom nebeškega Očeta.

Hčerka. Oj! kako koristen je záme ta nauk!

Mati. Daj! povej mi, česa ti mene prosiš?

Hčerka. Jaz vas prosim jesti, nove obleke, prosim vas, da se smem iti sprehajat po vrtu, prosim vas tudi denarjev za milostinjo ubogim ljudem in še marsikaj drugega prosim vas, mati moja ljubezniva!

Mati. Prosiš li jesti, kadar si sita? Prosiš li neprenehoma nove in drage obleke? Ali prosiš vsak čas, da ti dovolim iti se sprehajat? Ali prosiš denarjev, da bi je tratila in lučala pri oknu?

Hčerka. To bilo bi nespametno. Kako neki se more prositi kaj nepotrebnega ali pa kaj tako nespametnega?

Mati. Zdaj mi povej, ako tudi to ni nespametno, poslušati takega človeka, kateri ima vsega, česar potrebuje in vender prosi nebeškega Očeta še več in več?

Hčerka. Greh je to. Gospod nam veli Njega prositi samó vsakdanjega kruha.

Mati. Kaj pa umeješ, kadar praviš „naš vsakdanji kruh“?

Hčerka. Vse, česar vam je treba, da vzdržujete svojo hišo v lepem redu in zmernem zadovoljstvu. To ste vi meni sami rekli, ko ste mi pojasnovali „Gospodovo molitev.“

Mati. Kaj nam je reči o takem človeku, kateri prosi kaj nepotrebnega in nekoristnega?

Hčerka. Tak človek prosi mesto kruha kamena.

Mati. Ali bode uslišal Gospod njegovo molitev?

Hčerka. Nè, Gospod ga ne bode uslišal.

Mati. Ali ga usliši ali ne usliši, Bog mu hoče le pokazati njegovo nečimer-nost in ga privedi do spoznanja, da ni delal pravo.

Hčerka. Bolje, da bi ne vzprejel Gospod take molitve.

Mati. In taka je, ljuba moja! Kadar bi prosil človek kaj škodljivega, recimo: tebi bi prišlo na um prositi mene, da naj kaznim hlapca, ker ni hotel poslušati tebe v kakeršnej koli malenkosti.

Hčerka. Bog váruj! Bilo bi to, kakor da bi vas jaz prosila namesto ribe kače. Pičila bi me.

Mati. Takisto je; kaznil bi tebe Gospod za to — ker si tako zlobna de-klica; a mene, ker te nisem naučila dobre biti.

Hčerka. Ne bojte se tega, mati ljuba! Prosila bodem kmalu vas in Boga, da naj odpusti vsakemu, kateri bi razžalil mene.

Mati. Tudi kristjan bi hotel kačo mesto ribe, kadar bi zaprosil nebeškega Očeta bogastva, a to samó zaradi tega, da bi s tem nasitil poželjivost svojo, da bi se s tem ponašal pred drugimi, ali pa, da bi imel stiskati slabe in šibke ljudi.

Hčerka. Oj mati, Bog ne daj, da bi prišla taka molitev komu na pamet!

Mati. Bodeš li se tudi zdaj še srdila, kadar te ne bodem pustila sprehajaj se v hladnem ali volhkem vremenu?

Hčerka. Kako bi se mogla jeziti! Ker jaz bi se lahko prehladila, zbolela in umrla.

Mati. Po tem takem tudi vsak človek — ali se more tožiti na Boga (žalostiti se), kadar ne usliši njegove molitve in ne izpolni njegove prošnje?

Hčerka. Greh je, ako bi se tožil . . . ker je očito, da prosi kamena ali kače ter misli, da prosi kruha ali ribe.

Mati. Takó je, dete moje! S tem potrjuješ, da znam bolje izbirati nego ti koristno od kvarljivega. A kaj porečeš o Bogu? Najmodrejši in vsevedoči Oča nebeški ni li boljši od našega srca? Ali ne vé on vsega, česar nam je treba?

Hčerka. Izkusila sem to sama na sebi. Kadar nisem čisto zdrava, odrekujete mi take jedi, katere se meni zdé najslástneje. In to imate prav, ker bi si z njimi še bolj pokvarila svoje zdravje. Ali ne spomnim se, da bi mi bili kdaj odrekli denar, kadar vas sem prosila zanj, da bi delila milostinjno.

Mati. Ker je to v izveličanje tvoje duše. V takih prošnjah ne odrekujate tudi Oča nebeški nikdar.

Hčerka. Po tem takem moremo-li Boga prositi lepega imetja zato, da bi delali dobro drugim?

Mati. Draga moja! Nevarno je prositi kaj tacega ne toliko za sé, kolikor za druge, da-si je treba želeti dobro vsem ljudem. Da se prepričaš tega, naj ti povem jedno zgodbo. Nekega starčka, po imeni Danijela, vzprejel je za njegovega odhoda iz samostana prav dobro ubogi klesar (kámehar) Evlogij. Ta je izdal na gostoljubnosti ves denar, kar ga je zaslužil črez dan, in si ni ničesar prihranjeval za drugi dan. Danijel zvedši to, neutrujeno je molil Boga in ga prosil, da bi podelil Evlogiju bogastva.

Hčerka. Izvestno za to, da bi imel še več pripomočkov delati dobro ubožcem?

Mati. Dà, dete moje! Blagoverni starček molil je z dobrim namenom. Toda Gospod ni dolgo uslišal njegove molitve. Angelj váruh je opominal starčka v sanjah.

Ali starček ne zmeneč se za te opomine, molil je: „Gospod! če je Evlogij kot siromak tako darežljiv, koliko več bode še storil dobrega, kadar obogati! Zatorej, Gospod, daj mu bogastva.“ — Naposled je uslišal Bog starčka. Evlogij namreč klesoč iz skale kamen, našel je votlino, napolneno s samim suhim zlatom.

Hčerka. Oj mati! bojim se za tega starčka in še boljše za Evlogija . . .

Mati. Tvoja slutnja je čisto opravičena. Le poslušaj . . . Evlogij se je hitro vrnil domov. Tistega večera ni ničesar jedel od samega veselja. Drugi dan je presedel doma zaprt; jedel je samó po jedenkrat na dan. Tretji dan pa je otišel v glavno mesto in si kupil lepo hišo, lepe vrtove in pristavo za razveseljevanje. Postavši tudi plemenitaž — dobil je dostojanstvo ter živel kakor bogatec, o katerem pripoveduje sv. evangelij, bogatec pravim, ki gredóč niti pogledati ni hotel lačnega in po bolezni iznemoglega Lazarja.

Hčerka (plaho:) Kar se je zgodilo z Evlogijem, zgodilo bi se lahko tudi z dobrim starčkom, če bi on prosil zá-se bogastva. Kaj ne, mamica?

Mati. Ravno takó! Kaj nam koristi ta resnica, kaj se učimo iz nje?

Hčerka. Človek se ne sme preveč náse zanašati, ker v svojih namerah ukanjuje pogostokrat samega sebe. Zaradi tega se je boljše udati volji božje, komu dá in komu ne dá bogastva. Zakaj Bog vže naprej vé, kdo bode bogastvo obračal na dobra dela in kdo v svojo poželjivost. — No povejte mi, kaj se je zgodilo z blagovrnim starčkom, kateri se je tako silno prevaril nad Evlogijem.

Mati. Žalosten spozna svojo neprevidnost. Nemudoma se odpravi v glavno mesto k — Evlogiju. Toda še pustili ga niso k temu ošabnemu bogatinu. Zasmovan od njegovih služabnikov ter misleč se ubijalec njegove duše, malo da ni dobri starček umrl od žalosti. Molil je zopet solznih oči, da bi povrnil Bog Evlogija v njegov prejšnji stan.

Hčerka. Glejte, kako je prosil mesto ribe kačo. Zeló ga je pičila. Bog daj, da bi ne bilo še hujših nasledkov!

Mati. Čast in hvala Bogu, da jih ni bilo. V kratkem so vzeli Evlogiju v kazen vse njegovo imetje. Malo je manjkalo, da mu še celó življenja niso vzeli. Posrečilo se mu je pobegniti. Postal je zopet klesár in veš kaj? Bil je zopet tako darežljiv kakor poprej.

Hčerka. Zdaj še le spoznam, da nam je biti v molitvi zeló previdnim. Povejte mi, mati, zakaj in kako smo dolžni moliti? Vem sicer — ali ne dobro.

Mati. Z veseljem, draga moja! Poslušaj me torej pazljivo. Sam Jezus Kristus govori: „Iščite najprej kraljestva božjega in njegove pravice in vse drugo se vam bode pridalo.“ Kaj zapoveduje tù Jezus Kristus?

Hčerka. Prositi nam je treba, pravi Jezus, za nebeško kraljestvo, ker nebeško kraljestvo se ne daje zastonj. Treba nam je prositi zanj Boga, da bi nam pomagal s svojo milostjo zaslužiti si ga s pravičnim življenjem.

Mati. Bog te blagoslovi! nisi torej pozabila, kar je bilo vže rečeno — se-li še spominaš?

Hčerka. Kadar ste mi razlagali besede Gospodove: „Pridi k nam tvoje kraljestvo.“

Mati. Takó je. Najprej prosi za to, kar je koristnega tvojej duši. Prosi Jezusa Krista, da bi razsvetil tvoj um, popolnil tvoje srce, polepšal tvojo nprav, popravil

tvojo voljo ter pomnožil tvoje čednosti. Moli brez vsakega pogoja; še posumnjati ne smeš o milosti božjej, nego zaupati moraš popolnoma na Boga, da bode uslišal tvojo molitev.

Hčerka. Sme li se razven molitve tudi s pogojem kje prositi? Razbistrite mi to, ljubezniva mati!

Mati. Recimo, ti prosiš sebi zdravja, prositi ga smeš proti temu, ako je to všeč božjej volji in ako tudi Bog vidi, da je tvoje zdravje koristno ne toliko tebi kolikor drugim ljudem.

Hčerka. Jaz bi želela biti zdrava in dolgo živeti zato, da bi vsaj nekoliko poplačala vam vašo skrb za mene . . .

Mati. Blagrujem te za tako rahla čuvstva. Izroči se Bógu; saj on sam pravi, da roditelje spoštuječi otroci bodo dolgo živeli in se jim bode dobro godilo na zemlji.

Hčerka. Rekli ste mi, da je prositi za zdravje s pogojem. Ali jaz ne morem tega nikakor storiti. Kadar koli molim za vaše zdravje, moje srce se tu ne zmeni za nikakeršen pogoj.

Mati. To je vse drugo. Kadar moliš za svoja roditelja, sorodnike in dobrotnike in sploh za vse ljudi, prosi jim ne samó pomoči božje in nebeškega kraljestva nego tudi zdravja, dolgega življenja in zadovoljstva. Ali veš za koga smo pred vsem dolžni prositi in moliti?

Hčerka. Za koga neki, če ne za vas, mati moja ljuba!

Mati. Prav takó; vse hvalé vredno je to, da me ne zabiš v svojih molitvah . . . Je-li še kdo, kateri nam je tako ljub in drag, kakor roditelja?

Hčerka. Dà, naš vladar (cesar) namreč, kakor to čitamo v svetem pismu: ¹⁾ „Opominam torej pred vsem, naj se napravljajo prošnje, molitve . . . za vse ljudi, za kralje in vse prvake, da živimo mirno in tiho življenje v vsej pobožnosti in poštenosti.“ Vselej molim za vas in ob jednem tudi za našega dobrega cesarja. (In jaz prelagajoč bi vam še priporočal, otroci dragi, da molite tudi za svetega očeta, našega papeža Leona XIII. — Prelagatelj.)

Mati. Tako tudi treba, dete moje! Zdaj si pa še razglejvi glavne priprave kristjanove molitve. „Temu pa,“ piše sv. apostol Pavel ²⁾ „ki more nad vse storiti preobilo več nego li prosimo ali mislimo po moči, ki deluje v nas.“ Katera moč je to, o katerej je zavisno ali Bog usliši našo molitev ali ne.

Hčerka. Jezus Kristus je govoril večkrat učencem svojim besede, katere ste mi večkrat pravili: „Vse, karkoli prosite v molitvi, če verujete, bode te prejeli.“ ³⁾ Po tem takem je ta delavna moč v nas vera?

Mati. Prav takó, dete moje drago! Vera ima tako moč, da more človek poln vere, s svojo molitevjo predstavljati gore z jednega kraja na drugega. O tem nas prepričuje Jezus Kristus sam.

Hčerka. Oj! kako težko je imeti tako vero. Tu, reče se brez volje posumnjati. In zakaj neki moliti, da bi prešla kaka gora z jednega mesta na drugo!

Mati. S temi besedami je hotel Zveličar le pokazati, da za tistega, kateri veruje, ni ničesar nemogoče . . . Nù zdaj te pa zopet vprašam, bode-li pravi kristjan prosil česa nemogočega!

¹⁾ I Tom. II. 1. 2. ²⁾ Efež. 3. 20. ³⁾ Mat. 21. 22.

Hčerka. Nè, mati! Zakaj to bi bilo toliko kakor da bi prosil kamena namesto kruha ali pa kačo namesto ribe . .

Mati. Po tem takem, da bode uslišana naša molitev, kaj je še treba poleg vere.

Hčerka. Izpolnjevati zapovedi božje.

Mati. Takó je, dete moje! Ljubljeni učencec Kristov govori, da kar koli bomo prosili od Boga, dobili bomo od Njega, kadar izpolnujemo Njegove zapovedi in delamo to, kar je Njemu po volji. ¹⁾

Hčerka. Iz tega pa zopet sledí, da je le toliko treba prositi nebeškega Očeta, kolikor je po Njegovej sveti volji . . . Kaj ne, da je takó, mati!

Mati. Prav dobro si to povedala. To nam pravi tudi učencec Kristov: „In to je zaupanje, katero imamo do Njega, da kadar kaj prosimo po volji Njegovej, nas usliši. ²⁾

Hčerka. No glejte nesreče, da mi često pozabimo na voljo božjo. Izpolnujoč pa svojo nestalno voljo večkrat v resnici ne vemo, česa prosimo.

Mati. To je obča slabost vsem ljudem. Sam apostol Pavel govori: „Tako pa tudi duh pomaga našim slabostim, ker ne vemo, kaj bomo prosili kakor nam je prositi treba“ . . . Nù za to bolezen ima zdravila: moli in prosi Jezusa Krista za to, da bi te naučil za kaj in kako moraš moliti. Kajti tudi prava molitev je vže sama na sebi dar božji.

Hčerka. Vaš nauk je zeló koristen. Komur Bog sam pomaga, njemu se ni bati, da bi se v čem pregrešil . . .

Mati. A zdaj mi povej, dete moje drago, kaj je treba storiti, da bode naša molitev resnična in prijetna Bogu?

Hčerka (pomislivši): Pred vsem je treba prositi pomoči božje, da bi prav živel in potle tudi dosegli nebeško kraljestvo. Za sedanje življenje nam je prositi toliko, kolikor potrebujemo neizogibno záse in za druge ter nam je tudi koristno. Prositi pa za nepotrebne, nekoristne ali celó kvarljive stvari, tega nas Bog obvaruj! Kadar molimo, treba je popolnoma verojeti v dobroto božjo in Njegovo milost ter popolnoma zaupati v Boga. Če bi pa samó malo posumnjali, bila bi naša vera ničeva . . Treba se je storiti Bogu prijetnega. To pa storimo s tem, da izpolnujemo Njegove zapovedi in Ga prosimo toliko, kolikor je po Njegovej svetej volji. In da bi mogli izpolnjevati vse to, treba je prositi Jezusa Kristusa, naj nas nauči, za kaj in kakó nam je moliti.

Mati. Lepo je takó, draga moja, ne pozabi denašnjega razgovora nikoli.

---

¹⁾ I. Jan. 3, 22. 5, 14.

Sv. Vrbanova grozdek.

(Narodna legenda; zapisal J. S—a.)

Sv. Vrbanova časté Slovenci posebno kot váruha vinogradov, in sicer zaradi naslednje dogodbe.

Sv. Vrban je zeló rad grozdje zobal in za ta žlahtni dar božji tudi vedno Boga hvalil. Na svojem vrtu je bil tudi sam trte zasadil in jih oskrboval ter željno pričakoval prvega sadú. Kadar je gledal svoj trs, prosil je zanj in za vse vinograde božjega blagoslova. Tretje leto je Vrbanov trs cvetel in nastavil grozdek imajoč komaj pet jagod. Da-si je bil grozdek majhen, imel je vender sv. Vrban nad njim veliko veselja in hodil ga je vsak dan gledat. Čimbolje je grozdek zorel, večkrat je bil sv. Vrban pri njem.

Nekega dne zopet gleda sv. Vrban svoj grozdek, kar pristopi k njemu star siromak proseč za milostinje. Sv. Vrban išče po žepih, a ničesar ne najde za siromaka. Potem ga siromak poprosi, rekoč: „Pa mi daj tá-le grozdek.“

„Utrgaj si ga, če ga želiš,“ reče sv. Vrban; siromak utrga grozdek želeč sv. Vrbanu in njegovemu trsu božjega blagoslova, potem pa otide.

Sv. Vrban se vsede v vrtu na klop in zadremlje, in ko se za nekaj časa prebudi, bil je njegov trs tako poln žlahtnega grozdja, da se je s kolom vred podrl na tla. Sv. Vrban je takój spoznal, da je ta čudež napravil Bog, da bi mu pokazal, kako vseč mu je bila milostinja, ko je dal svoj prvi grozdek potrebnemu siromaku.

Odslej je sv. Vrban še bolj čislal grozdje in trsje, češ, saj je Bog sam v človeškej podobi blagoslovil njegov trs.

Po njegovej smrti so mu vinogradniki svoje vinograde v varstvo izročevali, in ker se Slovenci radi z vinarstvom pečajo, tudi óni sv. Vrbanova kot váruha vinogradov časté ter najraje mej vinogradi njemu na čast stavijo kapelice.

Pri znamenji.

Bilo je poletnega popóludne.

Anžè je prišel iz šole. Dobro je bilo, da je vže skoraj prišel. Marjetica in Nežica sta ga vže tako željno pričakovali, da nikoli tega. Zakaj, Bog védi, zakaj? Radi sta vže imeli bratca, to je gotovo; a to še ni bil jedini vzrok. Nò vedeli sta deklici, da pojdejo, kadar pride Anžè domóv, vsi trije za materjo na polje, kjer je tako tisočkrat lepo in prijazno. Mati sama je to naročila otrokom, ko je odhajala z dóma. Anžèta pa sta morali počakati Marjetica in Nežica. Baš zato je bilo tako dobro, da je slódnji vže skoraj prišel.

„Zdaj pa le hitro, Anžè,“ velela je Marjetica.

In ubogí Anžè je komaj utegnil obleči svojo vrhnjo suknjico ter vzeti si iz omare kosec kruha, katerega mu je pustila mati za južino; tako sta vihrali in hiteli sestrici.

„A tistih kól mi ne bosta vlačili za sebój, če gremo,“ menil je Anžè navlašè, dobro vedoč, kaj tako žene deklici na polje.

„Oh na-a-a, Anžè“ —

„Čemu vama bodo?“

„Nežica bi se peljala.“

„Ahá, jaz bi se peljala, Anžè!“

In bratec se je moral smijati, tako milo-proseče sta ga pogledavali sestrici. Hudoben ni bil; zato ju ni hotel še dalje dražiti. Nò urno je stekel v kolnico po otroška kôlca, in pridrdravši ž njimi pred vežo poklical je Marjetico in Nežico na odhod. Ker ni bilo poslej razven starega deda nikogar družega domá, zaklenili so otroci vežna vrata ter — odšli.

To vam je bila vesela pot!

Nežica na kôlih, Anže in Marjetica pa od spredaj pri ročajih „uprèžena,“ dirjali so naši otroci po prašnej cesti, kakor bi je nesel veter. Osobito Anžè ta vam je znal leteti! Prositi ga je morala Marjetica, prositi, ako je hotela, da je odnehal. Kar vriskal je ta poníglavec pa — letel. Nežici se je malone želodček prebrnil, takó jo je treslo. A kaj je hotela? Še Bog, da sta jo peljala Anžè in Marjetica!

Dospéli so do klanca, na čegar višini je stalo znamenje.

„Vidiš, Nežica, tamlé gori pri ónem znamenji se je povozil tisti prosjak,“ pokazal je Anžè.“

„Ali res? — Ubožec! Oj, mene je kar — strah . . .“

„Pojdi, pojdi — kaj te bo strah! — Hí, konjiček!“ In Anžè je poskočil, Marjetica ž njim vred, kôlca so se zgenila, a Nežica, uboga, mala Nežica — zavedla se je na tleh . . .

„Jéj, jéj“ — „Vidiš jo! Kam pa si gledala, Nežica? Pa si tudi precej na tleh kakor cmok — Hihih!“ . . .

Toda Anžè se je lahko smijal, ker ni vedel, kako trdo je kamenje, če človek s težka nanj prileti. Nežica pa je — jokala, morala je jokati!

Pristopila je Marjetica, pobrala sestrico in pokarala

Anžeta, da je tako neprevidno vozil. Ali Anžè si ni pustil mnogo reči. „Ti si tudi poskočila,“ dejal je, in dovolj je imela Marjetica.

Počasneje so vozili naši otroci dalje. Anžè je pravil povest o ponesrečenem prosjaku. Nežica je poslušala in se utešila. Tako so dospeli na polje. Zna se, da je mati morala brž izvedeti o vsej nesreči. Še malo pomilovala bi se rada Nežica materi, da se nista Anžè in Marjetica norčevala iz nje.

Na polji, to se umeje, bilo je lepo in prijazno. Pokaj bi se pa bili sicer otroci toliko veselili izleta tjékaj! Le prehitro je napočil večer, da so morali z materjo vred zopet domóv. Še enkrat je zavriskal Anžè v prostej naravi božji, še enkrat poskočila Marjetica in zapela Nežica, potem so pa odšli. A vozili so drugače nego li z doma na polje. Nič več se niso zvrnili — pri znamenji!

M. P—i.

Pred Telovim.

Le majhen napór še, le čvrsto napréd
In mlaj bo postavljen, juhéja, juhéj!

Li nismo mi močni junaki trijé?
Kedó to tajiti si upa in smé?

Naš mlaj je ponosen, na vrhu zelén,
S trakovi in z vencem lepó okrašén.

Oj jutri slovesen in velik bo dan,
Ki vsak ga praznuje s častjó kristiján.

Procesija vila se bo iz cerkvé,
Otroci in starčki, možjé in žené.

A mašnik Bogá nam bo nosil v rokáh,
Pred katerim naj človek poniža se v prah.

Zvonenje in petje slavílo Ga bo,
Kadílo in sveč Mu gorélo bo sto.

Pri našej se hiši ustavi sprevód
In dal blagoslów nam nebá bo Gospód.

A mlaj ti pa bodi očiten dokáz
Pobožnosti čutov, ki vnamajo nas.

Fr. Krek.

Ded in dete.

Dete:

Poglejte, o poglejte
Zvezdice, ded, srebrne!
Utrinjajo se z neba,
Vodejo nočí črne.

Katera pač je moja
Mej tisoči, zvezdica,
In kdaj nebeška róka
Utrne njena lica?

Ded:

Tam angeljskih očesec
Domovje je čaróбно,
Ki gledajo nam v srce
Nedolžno ali zlóбно.

Tam gori tudi tebi
Okó žari udano,
Katero pa in kje je,
Bogú samó je znano.

Le kadar ga razžalíš,
Utrinek živ nastane:
Iz angeljskih očesec
Na zemljo solza kane.

Zato Bogá ne žali,
In bodi dete vzglédno,
Da zvezda ti ostane
Srebrno-čista védno.

A. Medved.

Oslovsko seme.

te vže čuli kdaj o oslovskem semenu, prijateljčki dragi? Ahà, menim, da nè. Za ptičje mleko, za polževo kri in pa za žabje perje vže verujem, da znate, ali za oslovsko seme, ej, ej — — to pa vže ne bode dalo. Dete vse šémbraj! saj še jaz ne bi vedel za njega, pa sem vender vže malo več poskusil, nego li kateri izmej vas, da mi ni óni dan o njem povedal Mólekov Matijčee, mlad mizarsk mojster, ko se je baš povrnil s svojega večletnega potovanja.

Sedim ónega popóludne na klópčici pred hišo, kar ga prinese doli po klanjcu proti vasi Mólekovega Matijčeta.

— Nò, od kod pa ti? — dejal sem mu in mu podal rokó, saj sva si bila vrstnjaka. — Čul sem, da si se pred nekaterimi dnevi vrnil.

— Baš taka je! — odgovoril mi je Matijčee in k meni prisedel. Govoríva, govoríva, pripoveduje on meni, pripoveduje, prepotoval je malo ne ves slovanski jug. Govoriva tudi o Bosni, govoriva o mahomedanskih Bošnjakih, kar vpraša on mene:

— Ti, si vže kdaj slišal o oslovskem semenu? —

— Znete, čitateljčki mali, da sem jaz ravno takó debelo gledal, kakor vi, ko ste prečitali gorénji naslov in Matijčeta zvédao poprašal: „Kaj pa je vender to, oslovsko seme? —

Mólekov Matijček se je pa veselo zasmijal in začel tako-le:

Sedel je Turek po kosilu v senci pred hišo, pušil duhan in zijál v lepo modro nebó. Mimo hiše sta pa prikorakala kristjan in osel, kateri je nosil več vreč v mlin. Gleda Turek, gleda in si misli: Glej ga kleka! ta pa ni nápačna; zakaj da jaz vedno sam vlačim vreče v mlin, táko le četveronožno, uháto žival bi si kje umislil! —

— Hej, brate! — zakričal je kristjanu, — kje si dobil to žival, katera ti tako dobro služi? —

— Kaj ne, dobra žival je!

— Ali jo prodáš? —

— Prodam je pa nè. Nego veš kaj, brate, povem ti raje, kako si lahko več takih le pohlevnih, dolgouhjih živalij pridobiš, da te ne bode mnogo stalo.

— Povej mi, povej po Bógu brate! —

— Nò, pa ti naj bode! Bratec, pojdi ti jutri v Sarajevo, stopi ondu v prodajalnico in kupi za forint (goldinar) oslovskega sémena. Ko prideš domóv, okopaj ta-le svoj vrt, zrahljaj zemljo in posej oslovsko seme. Videl bodeš, da ti ne bode žal. —

In otišla sta mož in osel dalje.

Vstane Turek zjutraj zgodaj, obleče si praznično obleko in hajdi proti Sarajevu. Grè, grè, dokler ne pride v belo Sarajevo. Gleda Turčin, gleda, same lepe hiše — hiša pri hiši, prodajalnica pri prodajalnici. — Tukaj le dobim, česar potrebujem! — misli si naš prijatelj in stopi v prvo prodajalnico.

— Brate, kaj hočeš? —

— Daj mi za forint oslovskega sémena!

— Kaj si bédast? — Mi ne prodajemo oslovskega sémena. Hajdi drugam! Turek stopi v drugo prodajalnico.

— Brate, kaj hočeš? —

— Daj mi za forint oslovskega sémena! —

— Kaj si na glavo padel? Mi ne prodajemo oslovskega sémena. Hajdi drugam! Turek stopi v tretjo prodajalnico.

— Brate, kaj hočeš? —

— Daj mi za forint oslovskega sémena! Vže v dveh prodajalnicah sem ga iskal, pa ga nikjer nimajo, lepe prodajalnice imate v tem Sarajevu, lepe. —

Odprl je trgovec omarico in dal Turku komaj za jeden šnof neke trave, a on njemu forint.

Šel je Turek, šel, vesel iz Sarajeva, saj je nosil pri sebi oslovsko seme. Prišel je domóv, okopal vrt pri svojej hiši, zrahljal zemljo in pozval vse vaščane, da pridejo gledat, kako bode on sejal oslovsko seme. Prišli so vaščani, gledali okopan in zrahljan vrt in videli, da je njih sovaščan posejal na vrtu oslovsko seme. Majali so vaščani z glavo, čudili se in zopet otišli vsak na svoj dom. —

Otišel je Turčín k počitku. Po noči so pa prišli trgovci z osli, zagnali je na vrt našega znanca, a sami so otišli k počitku.

Vstal je zjutraj Turek, hitro tekkel k oknu, pogledal na vrt in zagledal veliko tolpo takih četveronogih, uhatih živalij, kakeršna je bila ona, katero je imel mož, ki je šel v mlin.

Gleda Turčín, gleda, mane si oči, vidi dobro, veliko tolpo oslov na svojem vrtu, kjer je včeraj posejal oslovsko seme.

— Mogočen si, oj Alah in tvoj prorok véliki Muhamed! Ej stara, glej kako izvrstno seme sem kupil, evo včeraj sem ga posejal in danes je vže tak sad obrodilo. Idi pomagaj mi, da spraviva osle v hlev.

Otišla sta Turek in njegova žena in odpeljala osle jednega za drugim v svoj prostorni hlev.

Ali evo velike neprilike! Zbudili so se trgovci in prišli na vrt, kjer so sinoči pustili osle in glej ga kleka! — nikjer ni bilo nobenega osla. — Da niso kam otišli! — mislili so ti trgovci in hajdi išči tù, išči tam, vprašaj tù, vprašaj tam — vse zamán — nobeden ni videl oslov. — Da jih ni kdo ukradel! — dejali so trgovci in zopet išči po hlevih, dokler niso prišli zopet do našega znanca in v njegovem hlevu našli svoje osle.

— Ej brate! osli so naši, kako so prišli v tvoj hlev? —

— Tako mi prorokove brade, osli so moji — odgovori jim naš znanec.

— Ni res, osli so naši, ti si je ukradel? —

— Ni res, osli so moji, jaz jih nisem ukradel. Včeraj sem kupil v Sarajevu oslovskega semena, izkopal svoj vrt, zrahljal zemljo, posejal seme in evo, danes je moje seme obilen sad obrodilo. Osli so moji!

— Ej kaj praviš, da so osli tvoji, a osli so naši, hajde brate pa idimo h kádiji (sodniku)! —

In otišli so trgovci in naš znanec h kádiji.

— Kaj hočete takó zgodaj v jutro! —

— Tvoje modre sodbe, modri kádija! — odgovorili so trgovci in naš prijatelj.

— A kaj imate? —

— Sinoči prišli smo s svojimi osli v vas tega le brata. Ker je bilo vže pozno, pustili smo svoje osle kar na vrtu tega možá, a spat otišli smo drugam. Ko se zjutraj zbudimo, hajdi k našim oslom, a naših oslov ni nikjer. Išči tù, išči tam, vprašaj tù, vprašaj tam, a vse zamán, dokler jih nismo naposled našli v hlevu tega le brata. Mi smo hoteli svoje osle zopet odgnati in dalje potovati, a on ni pustil, rekoč, da so osli njegovi. Posejal je — pravi — oslovsko seme in osli so mu čez noč vzrastli. Ali osli mu niso vzrastli, osli so naši, on jih je ukradel! —

— Jaz jih nisem ukradel, modri kadija! — posejal sem včeraj seme in osli so kar čez noč vzrastli; če ne veruješ, poprašaj moje sosede! —

Poslal je kadija po sosede našega znanca in oni so vsi potrdili, da je naš znanec svoj vrt okopal, zrahljal zemljo in posejal oslovsko seme.

— Hm, hm! zmajeval je kadija z glavo — to je zapletena stvar!

— A kje si ti za to seme zvedel in kje si ga dobil?

— Sedel sem po kosilu pred svojo hišo, kar je prišel mimo mož z oslom — šla sta v mlin. Poprašam ga, kako bi tudi jaz kje kakega osla dobil, da bi ne moral vedno le sam v mlin nositi. Mož je bil zeló prijazen in mi povedal, da je najbolje, če si kupim za forint oslovskega semena v Sarajevem in ga potem vsejem na svojem vrtu. Otišel sem včeraj v Sarajevo in si ondu kupil oslovskega semena, posejal ga in danes vzrastlo mi je na vrtu veliko oslov. Jaz sem je odpeljal v svoj hlev in menim, da so osli moji, a ne od teh trgovcev, ali nij takó, o j modri kadija?

— Da, to bi vže bilo, ali povej mi še to, pri kom si ti kupil to seme? Čudno seme je to!

— Pri kauru (kristjanu) sem ga kupil, modri kadija!

— Hm, ako si ga pa pri kauru kupil, pa hajdi v miru, osli so tvoji — ker sam klek znaj — kaj še vse ti kavri ne vedó; zdaj so še našli seme, iz katerega zrastejo osli. Čudno seme, čudno! — majal je z glavo učeni kadija.

Kaj so hoteli trgovci, otišli so po širokem svetu kratkih rokavov brez svojih oslov. Naš znanec je pa vzkliknil: — Mogočen si o j Alah, velik je tvoj prorok Muhamed, a učen in moder naš kadija! — otišel na svoj dom, poprodal veliko oslov, dobil za nje drage novce, a nekoliko jih pa domá pridržal, da so mu nosili v mlin.

A njegovi sosedje so tudi šli vsi v Sarajevo po oslovskega semena, dobili so ga pač menda, samo to ne vem, če so jim iz njega tudi vzrastli osli, možno je vse, saj jih je dosti na tem božjem svetu. — Srečna deželá, kaj ne, kder rasto osli. — Končal je svojo šaljivo pripovedko Mólekov Matijček.

Moral je kmalu oditi Mólekov Matijček, a jaz sem ostal sam na klopčici pred hišo in dejal: To le pripovedčico pa moram pri prilíki povedati svojim prijateljčkom in danes izpolnujem to svojo obljubo. Drugič pa kaj drugega, čitateljčki mali. Na svidenje! — — —

—č.

Pokopali smo jo.

Molčé smo sedeli ob postelji, na katerej je ležala stara mámica bolna. Komaj smo si upali dihati, da bi se ne vzbudila. Zdaj le v mraku je malo zaspala. Pred kakimi tremi dnevi morala je v posteljo. Nogi je niste hoteli več nositi, glava jo je bolela in hud kašelj se je lotil. Trdna je bila, v resnici trdna, in to s 84. leti. Ali vse ima svoj konec. Tudi ona je postala slaba. Glas se jej je tresel, kadar je govorila. In kako radi smo jo imeli! Koliko nam je znala povedati mičnih zgodeb, pripovedek in še celó od Francozov nam je pripovedovala. Kako smo jo poslušali! Z odprtimi usti, podprti z rokami na mizo, zapómneli smo si vsako besedo, katera jej je prišla iz ust. Ali žalostna, zeló žalostna je bila to zimo. Govorila je malo. Če smo jo prosili, da nam pové kako povest, odgovorila nam je: „Pripravljati se moram na smrt, ki bo prišla po mene. Nimam tedaj časa pripovedovati vam zgodb, otroci dragi.“ Vselej se jej je zarosilo oko in pogledala nas je milo, potem je odložila molitveno knjižico, katero je imela zadnje dni vedno v rokah, odkašljala se, obrnila se k nam in nam povedala kako mično povest. Časih jo je prijel kašelj, da je morala nehati pripovedovati. A naposled je vedno pristavila: „Le pridni bodite, otroci ljubi in spominajte se večkrat v molitvi svoje bábice, katero bode dobri Bog kmalu poklical k sebi.“ — „Saj še ne boste umrli mámica. Kmalu pride vzpomlad in takrat bodete zopet zdravi.“ — „Nè, nè, otroci ljubi, moje popotovanje se bliža h koncu in vzpomladanskega solncea se jaz ne bodem nikoli več veselila.“

In res se ga ní.

Vzbudila se je óni večer in hotela sestiti na posteljo, ali močí so jo zapustile. Tiho je jela govoriti. Nismo je razumeli. Potem je zaprla oči in pot jej je stopil na čelo. „Umrta je,“ dejal je nekdo izmej navzočih. Otroci smo jeli jokati in komaj so nas utolažili. Klicali smo jo, ali — bábica je ležala nepremakljiva s smrtno bledôbo na postelji.

Drugo jutro je naznanjal mrtvaški zvon, da je Bog zopet nekoga poklical iz tega sveta. Ljudje, ki so poznali bábico, šepetali so si na uhó: „M . . . . . čeva bábica je umrla.“

Drugi dan je ležala babica na odru blede in trda . . . . . Zvonilo jej je po vseh cerkvah in vsak, kdor jo je poznal, molil je „očenaš“ zánjo.

Tretji dan položili so jo možje v črnih oblačilih v krsto in jo nesli v vežo. Mnogo ljudi se je zbralo pred hišo, da bi spremili dobro babico k zadnjemu počitku. Ko so prišli duhovni, vzdignili so možje krsto, deli jo na rame in jo nesli na pokopališče. Ondù so jo položili v jamo in zvon v cerkvenem stolpu jej je zapel popotno pesen v nebesa.

Dolgo smo še molili na pokopališči za dobro našo babico, a naposled se vrnili zopet domóv, kder je bilo zdaj tako pusto in prazno. Bábice ni bilo več mej nami.

V miru naj počiva!

Rudolf Maister.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Poletne cvetice.

Orlica (gem. Akelei, Narrenkappe, Aquilégia vulgaris) cvetè od maja do julija meseca po gorskih in gozdnih travnikih, a često jo vidimo tudi po vrtilh zaradi lepšega. Steblo vzraste 50—70 *cm* visoko, ki nosi ostrogaste, barvo izpreminajoče cvetove. Cvéti so nagneni, modri ali vijoličasti, redko kdaj rudeči ali beli.

Rudeča lilija, maselnik (Feuerlilie, Lílium bulbiferum) raste divja po gorskih gozdih in planinskih travnikih srednje in južne Evrope. Cvetè meseca junija in julija. Pri nas jo vidimo večkrat po vrtilh zaradi lepšega. Steblo vzraste 30—60 *cm* visoko ter nosi suličaste, temno zelene liste in lepo rudeč cvet, ki je krasota našim vrtom. Tej podobna je bela lilija k nam zanesena iz jutrovih dežel, kjer so jo vže v starodavnih časih visoko cenili kot podobo nedolžnosti in čistosti.

Vrtni nagelj ali klinček (Gartennelke, Diánthus Caryophyllus) je naša najbolj priljubljena vrtna cvetlica, ki raste v južnej Evropi tudi divja po skalovji in zidovji. Korenino ima vejnato, ki poganja mnogo na tleh ležečih in po več k višku stoječih, kolenčastih, golih steblic, ki nosijo jako prijetno dišeče cvete. Sajeni nageljni imajo navadno le pitane, različno rudeče in bele cvetove. — Tudi pri nas raste mnogo vrsti divjih klinčkov, ki imajo ali živo rudeče cvetje, ali pa lepo nazobčene in razrezljane venčeve lističe.

Kapucinarji (Kapuzinerkresse, indianische Kresse, Tropaeolum majus) je jako lepa iz Peruvanskega 1684. leta k nam zanesena ovijajoča se cvetica. Steblo se visoko vzpenja in ima skoraj popolnem okrogle, ščitaste liste z dolgimi peceljni. Živo rudeči cveti imajo rumeno, ostrogasto čašo in tópe venčičeve liste.

Bagrenorudeči slak (purpurrothe Winde, Convólulus purpúreus) ima ovijajoče se steblo, ki se visoko vzpenja. Listi so peceljnatí, srčasti in celoróbi. Cveti izrastó izzad listov in imajo bagrenorudeč, vijoličast, višnjav ali pa tudi bel, lijastozvončast cvetni venec. — Ta cvetica je v Ameriki domá, a tudi pri nas jo imajo pogostoma po vrtilh zaradi lepšega. Cvetè meseca junija do septembra.

Vrtnica ali goščavka (Centifolie, Gartenrose, Rosa centifólia) je najlepša vrtna cvetica, ki jo vže od nekdanj imenujejo kraljico vseh cvetic. Domá je iz Perzije, a sadé jo tudi pri nas malo ne po vseh vrtilh zavoljo njene lepote, vedno pitanih, čisto rožno-rudečih cvetov in zavoljo zeló prijetne vonjave. Iz venčevih listkov delajo rožno vodo in pravo zeló zeló drago rožno olje.

Cevke, kovačnik ali kozji parkeljci (Geisblatt, Jerihorose, Je länger je lieber, Lonícera Caprifólium) je grm z dolgimi, šibkimi vejami, ki se vzpenjajo na drugo drevje. — Nasprotni listi so jajčasti, tópi, višnjkasti zeleni in celoróbi. Cveti stojé na gorenjem konci vej po 6 vkupe v vreteneih, ali po vrhu vej v šopkih. Iz začetka so beli z rudečkastim dnom, pozneje pa rumenkasti ter dišé jako prijetno. Jajčaste jagode so škrlatno rudeče. — Ta lepi grm naših vrtov cvetè meseca maja in junija.

Listje in cvetje.

Drobtine.

Vsemogočni poklical
je iz tega življenja po
Svojej božjej previd-
nosti plemenitega
gosпода okrajnega
tajnika na Vranskem,

Ivana Gabrška.

Pokojnik je bil velik
prijatelj mladini. Podpiral je po mogočnosti
ubožne in pridne dijake, preskrbel učencem
opóludne gorko jedilo.

Posebno mladini Vranske šole bode za-
radi tega nepozabljiv, ker se je po njegovem
prizadevanji napravila krasna šolska zastava.

Kupoval je knjižice, mladini primerne,
ter je razdeljeval med njó. Tudi na „Vrtec“
je bil večletni naročnik ter je v prejšnem
času marsikaj mičnega spisal zanj.

Umrl je, udan v voljo božjo ter previ-
den sè svetimi zakramenti, v 36. letu svoje
dóbe.

V miru naj počiva in blag spomin mu
bodi ohranen tudi v našem „Vrtci.“

Domá.

Le poj petelinček veselo
In jutro oznanjaj na glas!
S tebój jaz prirsčno pozdravljam
Preljubo domačo mi vas.

Ko dalnje zapustil sem mesto,
Otožnost obdajala mé,
Čim bliže prihajal sem dómu,
Veselja vzkípelo srce.

In zdaj sem domá se prebudil,
Oj sladka beseda: domá!
Ti vzbujáš mi taka čútíla,
Da rádoti srce ígrá.

Ko v kraj se povrnem domači,
Domači uživam tù zrák,
Sreé se mi revno vjunači
In duh mi postane krepák.

Ko smel bi tu vedno ostati!
A ločil prekmalu se bom,
Ohrani naj Večni te v sreči
In v miru, moj ljubljeni dom!

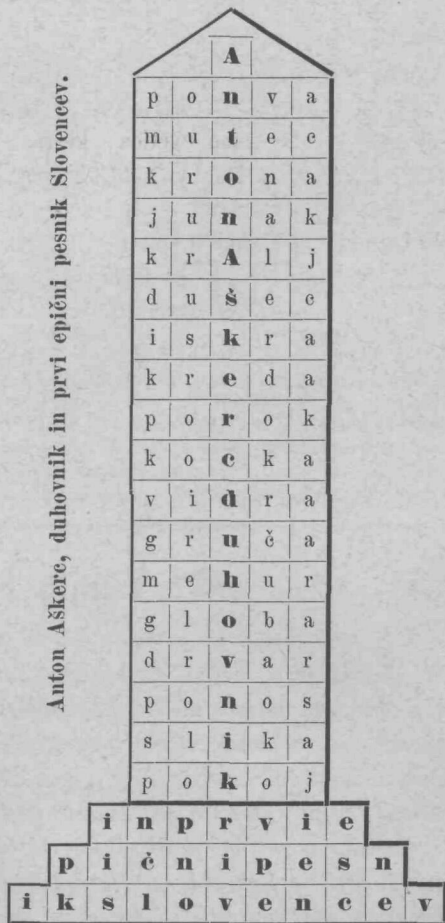
F. N.

Rešitev obeliska in demanta v 5. „Vrtčevem“ listu.

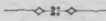
Rešitev obeliska:

Anton Aškerc, duhovnik in prvi epični pesnik Slovencev.

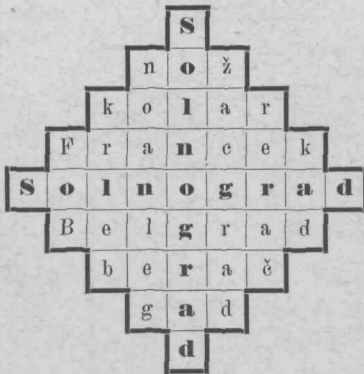

Prav so ga rešili: Gg. Jak. Inglič, nad-
učit. v Idriji; Iv. Kraševce, naduč. v Biljah; Jos.
Štrekelj, učit. v Poddragi; Ant. Žnidaršič v Il.
Bistrici; Alojzij Vakaj pri sv. Ani v slov. gor.
(Štir.); Vranski na Vranskem; Ivan Tomažin, na
Rakeku; Emil Šinko v Središči (Štir.); Fran Ne-
mec, gimn. in Alek. Ličan, realec v Gorici; Janko
Maurer, učencec na Raki; Ant. Rant, učencec na

Dobrovi; Bogdan Drč, Ernst in Janko Petrič, učenci v Ljubljani. — Gospa Matilda Sebenikar, na Rakeku; Fani Šentak, gospdč. na Vranskem; Mila Poznik, učenka v Dun. Novem Mestu; Ema in Micka Gantar na Studenci; Marija in Leopoldina Rantova na Dobrovi; Katarina Mavrič, Marija Glavnik, Terezija Ozmeč, Jadviga Prager, Genovefa Lebarič, Marija Mihelič in Friderika Kornpiehl, učenke v Ljutomeru (Štir.); Miei Benedek in Josipina Kovšca; učenki v Planini; Ana Petrič in Hermina Perhavec, učenki v Ljubljani.

Rešitev demanta:

Prav so ga rešili: Gg. Jak. Inglič, nadučitelj v Idriji; Iv. Kraševce, naduč. v Biljah; Jos. Štrekelj, učit. v Poddragi; Ant. Žnidaršič v Il. Bistrici; Al. Vakaj pri sv. Ani v slov. gor. (Štir.); Mohorič v Žiréh; Emil Šinko v Središči; Vranski na Vranskem; Slavoj Poznik, uč. v Dunajskem Novem Mestu; Bogomil Vošnjak, učence v Ptuj; Evgen Sajovec, dijak v Kranji; Janko

Maurer, uč. na Raki; Stanko Gruden, uč. na Vrhnik; Ant. Rant, učen. na Dobrovi; Bogdan Drč, Ernst in Janko Petrič, učenci v Ljubljani; Maks Vrezie in Pepi Otoničar, uč. na Raki. — Fani Šentak, gospodična na Vranskem; Marija Leben, gospod. v Horjulu; Emilija Vodopivec, gospod. v Gorici; Ema in Miei Gantar na Studenci; Miei Benedek in Josipina Kovšca, učenki v Planini; Marija in Leopoldina Rant na Dobrovi; Ana Petrič in Hermina Perhavec, učenki v Ljubljani; Zora Vrezie, Miei Otoničar, Hermina, Karla in Gusti Lunder, učenke na Raki.

Demant.

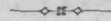
(Priobčil Jos. Novak.)

a
a a a
a a a b b
b e e e e e
e e e e e e i i
i i i i k k k k l m m
n n o o o p p p p
p p r r r r r t
t t t t t
v v v
v

Zaménjajte v tem demantu črke tako med seboj, da se bode čitalo v 11. vrstah 11 besed od leve proti desnej; šesta vrsta naj se čita tudi po sredi posamičnih besed od zgoraj nizdolu.

Besede naj značijo: 1. soglasnik; 2. roko-deleca; 3. sv. zakrament; 4. palačo v Rimu; 5. tolažbo bolniku; 6. opomin slovenske mladini; 7. zdravilno cvetje; 8. del sveta; 9. denar; 10. del sobe; 11. soglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Vabilo k naročbi.

S prihodnjim mesecem se začne drugo polletje; zato je uljudno prosimo vse naše dosedanje p. n. gg. naročnike, katerim je s tem listom polletno naročilo poteklo, da nam naročnino za **II. polletje prej ko mogoče pošljejo**, da more „Vrtec“ tudi v bodoče redno izhajati. Želimo tudi, da bi se še mnogo novih naročnikov nabralo, katerim še z vsemi letošnjimi listi lahko postrežemo.

„Vrtec“ stoji za pol leta **1 gld. 30 kr.**

Onim p. n. gg. naročnikom, ki nam naročnine ne dopošljejo do zadnjega dne t. m., primorani smo list obustaviti s prihodnjim mesecem, ker nam drugače ni mogoče izogniti se prevelikej gmotnej izgubi, ki jo imamo pri izdavanji in zalaganji „Vrtca.“

Upravništvo „Vrtčevo“

mestni trg, štev. 23.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca, in stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr. Napis: Upravništvo „Vrtčevo“, mestni trg, štev. 23 v Ljubljani (Laibach).

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.